

LA TRIBUNA

Un jurament amb regust de naftalina

El contrasentit de recuperar símbols preconstitucionals en un acte constitucional desvirtua l'esperit democràtic

JOSEP ROIG

En un país modern, que es regeix per una Constitució democràtica des de fa més de trenta anys, sobta –i alhora, gairebé diverteix, si no fos preocupant– que el síndic general decideixi convocar el sometent per retre honors al nou Copríncep episcopal en el dia del seu jurament. Aquest gest, que s'alimenta d'un imaginari preconstitucional, no és només simbòlicament anacrònic, sinó també institucionalment inquietant.

Quina Andorra es vol projectar el dia 26 de juny? Una Andorra moderna, democràtica, europea i del segle XXI, o una Andorra que es disfressa per la teatralitat d'un folklore militaritzat i recorre a la milícia civil del segle XIX per pretendre solemnitzar un acte polític?

El sometent, tot i la seva regulació residual en la Llei qualificada de protecció civil, és una figura avui absolutament fora de lloc. Ni és necessària, ni té cap sentit operatiu, ni aporta cap valor real a la cerimònia del jurament del nou Copríncep episcopal més enllà d'un cert exotisme. I encara menys si se'n fa una activació parcial i folklòrica, amb barretines, faixa i espartenyas de set betes, com si el Consell General es convertís, per un dia, en l'escenari d'una postal del passat.

És comprensible la incomoditat expressada des de diversos comuns, que no veuen amb bons ulls haver de disfressar-se de nostàlgia institucional per aconseguir un caprici del síndic. Alguns fins i tot parlen de "Carnaval". I no els falta raó.

Igualment d'inquietant és la voluntat d'implicar les escoles en aquest acte. Encara que

EL PERIÒDIC

el jurament del Copríncep episcopal no es fa en dia festiu, s'ha procurat que infants i joves hi siguin presents. No podem compartir aquesta idea. L'escola no pot ni ha de convertir-se en un instrument d'escenificació política, i menys encara en una cerimònia que barreja institucions religioses, militars i una interpretació discutible de la tradició. La prioritat dels joves ha de ser formar-se, pensar per si mateixos i créixer com a ciutadans lliures –no se'ls pot convertir en figurants d'una posada en escena institucional que no els diu res i que instrumentalitza la seva

presència. És una irresponsabilitat fer servir l'educació per reforçar actes simbòlics per satisfer el síndic.

Però, potser, el silenci més inquietant és el dels grups parlamentaris. Tots van aprovar la data i el format de l'acte amb una discreció digna del més gran consens... o del més profund esgotament polític. Cap veu s'ha alçat contra aquesta decisió. Ni tan sols per qüestionar si activar el sometent és pertinent, ni per plantejar el debat sobre la participació de les escoles en l'acte. El consens, en aquest cas, és més per omissió que per convicció, i eviden-

cia una preocupant renúncia a l'esperit crític que hauria d'acompanyar qualsevol democràcia. El síndic vol fer seu un acte històric i propagandístic, certament. Però la història no es fa recuperant rituals del passat sense cap sentit per al present. Es fa construint un país que mira endavant.

El dia 26, el que s'hauria de celebrar és la normalitat institucional d'un jurament constitucional, sense escenografies que ens retornen a una Andorra que ja no existeix. Ni el sometent ni els infants ni els joves haurien de formar part d'aquesta pompa.

I el Consell General hauria de recordar que la millor solemnitat és la que es fonamenta en la sobrietat, el respecte institucional i la convicció democràtica.

La resta no ens ennobleix. ●

President de Progressistes-SDP